

Райна бѣззливо изглѣда палаты-тѣ, въ кои-то свѣтише кандило.

Кажете ми кои сте вы, добры или лоши хора? кѣде ся намирамъ азъ?

— Умири ся Райно, не трѣбѣ да ся боишь отъ насъ, ны смы врагове на твои-тѣ враговы, ны не смы хайдуты, нити пакъ мирскы хора, ны смы постници. Брате Радоване, гости свѣтлѣ царкыниѣ со що Богъ далъ, а ны ще идемъ да хвърлимъ отъ себе-си чуждѣтѣ перушинѣ.

— Непознаты-атъ излѣзе въ другѣ-тѣ одаѣ, а старецъ Радованъ сложи прѣдъ Райнѣ на одър-атъ едно малко столче, пристлано съ бѣлѣ мѣсалъ, донесе медъ, млѣко, овоши, хлѣбъ и сырене и ѣ покани да вкуси що годѣ.

Добро-то лице на старец-атъ, и още повече образ-атъ на Св. Богородицѣ, прѣдъ когото горѣше кандило, умири Райнѣ, але тя ся отказа отъ яденк. Сичко и' ся виждаже като на сънь, и тя ся стрѣскаше безъ да ще, като виждаше че ся нахожда помежду чужды хора, и безъ да знае кѣде.

— Ты не мя познавашъ сега, Райно, продума ней познать гласъ, и на мѣсто черновла-